

Neděle 21.1.2007 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Text: „*Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Belialem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím?*“ (2K 6,14-15 – heslo pro sbor pro rok 2007)

Některé prvky a materiály jsou prostě neslučitelné! Oheň a vodu nedokážeme spojit, vzduch a voda se nedají jednoduše míchat, z vody a oleje neuděláme směs, která by se nám líbila! Určitě bychom mohli jmenovat ještě řadu dalších podobných příkladů.

Církev a svět to jsou takové 2 naprosto nesourodé (*duchovní*) veličiny, které nejdou spojit! Jsou jako *světlo* a *tma*. Církev je duchovní organizmus, ve kterém působí svou milostí a mocí Bůh, a „*svět*“ označuje společnost lidí, kteří žijí bez víry a bez Boha. Přesto zůstává církev ve světě, protože má v něm svůj úkol! Je *světlem světa* a *solí země*! Jenže tím, že Kristova církev žije ve světě a v rozptýlení, je vystavena různým tlakům, její vliv často slábne a ona se ve světě „ztrácí“, není vidět. Aby se to nedělo, aby církev zůstávala církví, potřebují křesťané slyšet Boží vyučování, připomínat důrazy, které patří k poselství evangelia o novém životě. Jedno takové jsme právě dnes slyšeli. Je to biblický verš, který jsme dostali jako sbor pro rok 2007. Co zde Bůh své církvi říká?

1. Svatost a oddělenost Kristovy církve – Boží dar a úkol

Kristova církev to je zvláštní společenství! Jsou to lidé, kteří se navenek od ostatních skoro neliší, a přece jsou jiní. Od ostatních se liší vírou v Ježíše Krista jako svého Zachránce a Pána. Liší se tím, že berou vážně to, čemu věří, a snaží se podle toho žít. Vyznávají, že patří Bohu, a že měřítkem jejich života je Bible, Boží slovo, Boží vůle.

Tak to platilo také o křesťanech v řeckém městě Korintu. Ještě nedávno o Ježíši Kristu nic nevěděli a žili tak, jak jim to vyhovovalo. Žili jako ostatní a nevybočovali z řady. Ale pak se k nim dostalo Boží slovo, evangelium o Ježíši Kristu a jejich život se změnil. *Jenže*: když byl někdo zvyklý celý život se na nikoho neohlížet a myslet jen na vlastní prospěch, když byl někdo zvyklý lhát, podvádět, krást a neměl s tím problém, nebylo tak jednoduché takové návyky najednou změnit a chovat se úplně jinak! Proto je pro ty „*čerstvé*“ křesťany důležité, aby je někdo vedl, povzbuzoval a ukazoval jim stále správný směr nového života. Přesně to dělá ap. Pavel ve svých dopisech! „*Mladé*“ křesťany povzbuzuje, vyučuje i napomíná!

Naše sborové heslo to je takové jedno napomenutí! „*Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími!*“. Není snadné učit se uvažovat biblicky. Není to jednoduché, když se máme na lidi kolem sebe dívat jako na lidi nevěřící a Bohu vzdálené! Ale taková je skutečnost: na tomto světě žijí vedle sebe věřící i nevěřící! To je jedna věc. Ale co myslí Pavel tím *jhem*? Jho nebo jařmo to je postroj tažných zvířat, který se upevňoval k oji pluhu nebo vozu. Tento příklad vzal apoštol z textu Staré smlouvy, kde bylo v židovském zákoně zakázáno (Dt 22,10) zapřáhnout pod jedno jho vola a osla, dvě různá zvířata. Když teď apoštol používá tento obraz o jhu na vztah mezi křesťany a nevěřícími lidmi, chce tím říct, že si mají křesťané zachovat od nevěřících lidí odstup a nemají se s nimi pouštět do společných věcí! Určitě si Pavel uvědomuje, že křesťané jsou v pravidelném kontaktu s nevěřícími, setkávají se s nimi v práci, jsou spojeni s nimi nejrůznějšími způsoby. Určitě ví o tom, že mají mezi nevěřícími nejen známé, ale často také příbuzné. A *přesto* přichází s tak nepraktickým požadavkem! Připomíná tím křesťanům v Korintu, že jsou *něčím zvláštním!* Jsou *Božím lidem!* To tak bylo už od dob Staré smlouvy, že si Bůh někoho vybral, vyvolil. Nejdříve to byl Abram, pak celý národ. Bůh si vybral Izrael jako svůj lid a ustanovil jako svou církev. Tím si Bůh člověka nebo národ oddělil od ostatních a určil pravidla soužití...

Podobně to platí o křesťanech: Bůh si je vyvolil a vykoupil smrtí svého Syna Ježíše Krista, proto jsou Jeho. A to, co patří Bohu, je *svaté*. Proto jsou také křesťané, lidé věřící v Ježíše Krista svatí. Neznamena to, že nedělají chyby, že jsou dokonalí, ale to, že patří svatému Bohu.

2. Život křesťanů v napětí mezi svatostí a světskostí

Pro život křesťanů je rozhodující to, co udělal Pán Bůh. V Pánu Ježíši jim připravil nový život a oni tomu uvěřili a dar věčného života přijali. Ale pak Bůh čeká od svých dětí, že se projeví v jejich životě konkrétním, viditelným způsobem to, že jsou Jeho. A to je další důraz biblického vyučování: křesťan vede *zápas o posvěcení* svého života. Ten vedou věřící na více frontách. Každý z nás zápasíme jednak s vlastním srdcem, se svou povahou, se svými návyky a zlovyky. Ovšem pak přichází pokušení ke zlému také prostřednictvím „*starých známých*“. Z historie korintského sboru se zdá, že tam měli do společenství věřících přístup právě nevěřící z řad dřívějších přátel a známých. Ti sváděli „*mladé*“ křesťany ke kompromisům, možná jim rozmlouvali jejich víru, možná zlehčovali jejich snahu žít důsledně podle Bible. V tom vidí ap. Pavel nebezpečí a na ně také upozorňuje. Stále totiž existovala možnost návratu zpátky do „*starého života*“, k životu bez Boha a bez víry. Zvlášť na začátku nové cesty je to nebezpečí návratu, jakési recidivy velké!

Rozumím tomu tak, že jako křesťané nemůžeme utéct do ústraní a přerušit kontakty se svým okolím a prostředím, ve kterém se pohybujeme. V místě svého bydliště, na pracovišti a mezi známými máme být svědky Kristovými o Boží lásce a záchraně. Pán nás potřebuje jako to světlo světa a sůl země. Ale tam, kde tyto kontakty ohrožují naši víru, kde nám nějakým způsobem brání jít za Kristem, tam bychom měli takové kontakty omezit anebo někde možná dokonce přerušit!

Pánu Ježíši Kristu se jedná o každého z nás. Jemu záleží na těch, kdo už jsou Jeho, kdo uvěřili a prožili vysvobození z moci hříchu a zlého. Ale Jemu jde stále také o všechny ty, kdo ještě věřící nejsou, a zve je na cestu nového života. Správné je to tam, kde křesťané pomáhají k víře těm, kdo Krista ještě neznají. Naopak se nelíbí Bohu to, když nevěřící táhnou křesťany zpátky ke „*starému*“ životu. Proto sem patří i otázky sňatků věřících s nevěřícími... To je téma, které Bůh řeší se svými lidmi v době Staré i Nové smlouvy.

Proto dnes mluvíme o potřebě určité oddělenosti – odstupu věřících od nevěřících. Pán Ježíš nás vede k tomu, abychom žili pod Jeho vlivem, přijímali za své ideály Božího království a řídili se principy Božího slova. Je to předně vnitřní, *duchovní oddělenost*, o kterou zápasíme. Ale pak se jedná také o *životní styl*, který vedeme. Ideál užívání života bez mravních zábran a bez skrupulí, jak to vidíme kolem sebe, nemůžeme jako křesťané přejímat. Nemůžeme uzavírat kompromisy se zlem a mlčet k bezpráví, lži a podvodům! V dnešním světě hledáme cestu, která se nejvíc podobá cestě Božího Syna Ježíše Krista a prosíme o sílu jít proti proudu, odvahu si ponechat odlišnost i odvahu se v té odlišnosti přiblížit k lidem.

Jeden moudrý muž, švédský arcibiskup Nathan Soederblom, kdysi pověděl: „*Svatí to jsou lidé, kteří umožňují druhým věřit v Boha.*“ Zkusme na to víc myslet a pamatovat si to. Nehrajme si na nic před nevěřícími! Nehrajme si především na svaté! Modleme se za sebe i za své okolí. Za tu pravou svatost, oddanost Kristu, i za tu pravou solidaritu s lidmi, kteří Boží odpuštění, Boží lásku a dar nového života ještě nepřijali.

(20.1.2007 – B. Kaleta)